

Arrest

nr. 227 422 van 14 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Square Eugène Plasky 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R. Congo) nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2019 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 8 oktober 2019 houdende weigering van toegang met teruggrijping (bijlage 11) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 8 oktober 2019 tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2019 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TSHIBANGU KADIMA, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 oktober 2019 toe op de luchthaven van Zaventem vanuit Kinshasa.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 4 oktober 2019 een beslissing van weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 08/10/2019 om 10.30 uur, aan de grensdoorlaatpostBrussel Nationaal., werd door ondergetekende,

K.(...) N.(...) HOOFDINSPECTEUR....

de heer / mevrouw :

naam B.(...) M.(...) voornaam J.(...) B.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer (...)

afgegeven te MINAFFET op : (...)

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgische vertegenwoordiging in Kinshasa geldig van 14.07.2019 tot 14.01.2020 voor een duur van 90 dagen

afkomstig uit Kinshasa met SN358 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(B) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart in eerste instantie aan de Belgische buitengrens (niveau aankomst grenscontrole box) voor toerisme naar België te komen. Hij is niet in het bezit van toeristische documentatie, geen bewijzen van logies en kan geen toelichting geven met betrekking tot zijn voorgenomen toeristische activiteiten in België. Hierop wijzigt betrokkene zijn reismotief en verklaart hij naar Parijs (Frankrijk) door te reizen voor een bezoek aan zijn dochters. Betrokkene is niet in het bezit van uitnodigingen van deze personen. Hierop wijzigt hij opnieuw zijn reismotief en verklaart in derde instantie in België op doktersbezoek te komen. Hij is in het bezit van een medisch dossier doch deze is van 2016 en beschikt niet over een uitnodiging voor een doktersbezoek in België.

In tweede lijn (niveau grenscontrole Postoverste) verklaart betrokkene bij zijn dochters op bezoek te gaan in Parijs en vandaag nog terug te keren naar Antwerpen (België) voor een operatie welke op 10.10.2019 zal plaatsvinden. Echter betrokkene is niet in het bezit van een afspraak voor deze operatie. Verder is betrokkene enkel in het bezit van een heenticket naar Parijs dd. 08.10.2019 en een terugkeerticket dd. 08.12.2019 vanuit Parijs via Brussel (België) naar Kinshasa. Hij is niet in het bezit van vervoersbewijzen vanuit Parijs naar Antwerpen en terug naar Parijs (plaats terugkeer).

Betrokkene verklaart tijdens zijn verblijf op hotel te zullen logeren doch is niet in het bezit van reservaties en kan ook de naam van het hotel niet geven. Hierop wijzigt betrokkene wederom zijn verklaring en beweert bij zijn broer, de genaamde S.(...) J.(...) B.(...), woonachtig in Charleroi (België) te zullen verblijven. Gevraagd naar een uitnodiging van deze persoon verklaart betrokkene dat hij toch op hotel zal verblijven.

Op basis van de gegevens in het “VIS” en “VisaNet” blijkt dat het visum werd afgeleverd door de Belgische vertegenwoordiging in Kinshasa voor een toeristisch verblijf in België met voorlegging van een hotelreservatie.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van zijn visum en aan de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscode. (...)

1.3. Eveneens op 8 oktober 2019 trof de gemachtigde van de minister een beslissing tot intrekking van een visum. Verzoeker werd hiervan op 4 oktober 2019 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"INTREKKING VAN EEN VISUM

Meneer B.(...) M.(...), J.(...) B.(...)

De/het _____, ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____

[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd

uw visumaanvraag onderzocht

uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven: (...).

het visum is geweigerd het visum is nietig verklaard het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

1. er is een vals/vervalst/nagemaakt reisdocument overgelegd (artikel 32, 1, a), I) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart in eerste instantie aan de Belgische buitengrens (niveau aankomst grenscontrole box) voor toerisme naar België te komen. Hij is niet in het bezit van toeristische documentatie, geen bewijzen van logies en kan geen toelichting geven met betrekking tot zijn voorgenomen toeristische activiteiten in België. Hierop wijzigt betrokkene zijn reisdoel en verklaart hij naar Parijs (Frankrijk) door te reizen voor een bezoek aan zijn dochters. Betrokkene is niet in het bezit van uitnodigingen van deze personen. Hierop wijzigt hij opnieuw zijn reisdoel en verklaart in derde instantie in België op doktersbezoek te komen. Hij is in het bezit van een medisch dossier doch deze is van 2016 en beschikt niet over een uitnodiging voor een doktersbezoek in België.

In tweede lijn (niveau grenscontrole Postoverste) verklaart betrokkene bij zijn dochters op bezoek te gaan in Parijs en vandaag nog terug te keren naar Antwerpen (België) voor een operatie welke op 10.10.2019 zal plaatsvinden. Echter betrokkene is niet in het bezit van een afspraak voor deze operatie. Verder is betrokkene enkel in het bezit van een heenticket naar Parijs dd. 08.10.2019 en een terugkeerticket dd. 08.12.2019 vanuit Parijs via Brussel (België) naar Kinshasa. Hij is niet in het bezit van vervoersbewijzen vanuit Parijs naar Antwerpen en terug naar Parijs (plaats terugkeer).

Betrokkene verklaart tijdens zijn verblijf op hotel te zullen logeren doch is niet in het bezit van reservaties en kan ook de naam van het hotel niet geven. Hierop wijzigt betrokkene wederom zijn verklaring en beweert bij zijn broer, de genaamde S.(...) J.(...) B.(...), woonachtig in Charleroi (België) te zullen verblijven. Gevraagd naar een uitnodiging van deze persoon verklaart betrokkene dat hij toch op hotel zal verblijven.

Op basis van de gegevens in het "VIS" en "VisaNet" blijkt dat het visum werd afgeleverd door de Belgische vertegenwoordiging in Kinshasa voor een toeristisch verblijf in België met voorlegging van een hotelreservatie.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van zijn visum en aan de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscode.(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van

de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“ Le requérant est à l'heure actuelle privé de sa liberté en vue de son éloignement. Il fait donc l'objet de mesure d'éloignement dont l'exécution est imminente. Il est dès lors établi que la suspension de l'exécution selon la procédure de suspension ordinaire interviendra trop tard et ne sera pas effective. Par conséquent, la première condition cumulative est remplie et est incontestable.

En raison donc du fait que la partie adverse a pris à son égard une décision de refoulement et l'a maintenu dans un centre fermé en vue de ce refoulement, le requérant estime que cette expulsion imminente justifie la présente demande en extrême urgence.

Les décisions prises par l'office des étrangers en date du 08.10.2019, si elles ne sont pas suspendues en extrême urgence vont priver le requérant du bénéfice d'un voyage préparé depuis de longue date. »

2.2.2.2. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat zijn verwijdering imminent is omdat hij is aangehouden en een vordering tot schorsing via de gewone procedure te laat zou komen.

2.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar

geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 14, 21 en 32 van de Verordening 810/2009/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode) en van artikel 5 van de (ingetrokken) Verordening 562/2006/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Oude Schengengrenscore), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 62 van de vreemdelingenwet. Tevens stelt verzoeker een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“ Attendu que la partie adverse fait référence à l'article 3, 3° de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision ;

Que cet article stipule :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé;

Que les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement du requérant et l'annulation de son visa sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence ;

Qu'il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, le requérant souligne qu'il s'agit d'une motivation type qui s'applique à tous ceux qui comme lui ont obtenu le visa d'entrée au territoire Schengen par la Belgique. L'on devrait lui indiquer quel document de voyage qu'il devrait disposer avant de le sanctionner de ce chef. Ce qui n'a pas été le cas ;

Que le seul document à fournir à l'arrivée est le passeport revêtu d'un visa ;

Qu'il sied de lire l'article 2 de la même loi qui dispose en son alinéa 2 ce qui suit :

«Est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur :

2° soit d'un passeport valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique, apposé par un représentant diplomatique ou consulaire belge ou par celui d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique ; »

Qu'il convient de rappeler que le requérant a rempli le formulaire ad hoc de manière complète et détaillée.

Qu'il a fourni tous les documents qui étayaient sa demande, tels qu'exigés par l'article 14 du Code visa :

- formulaire de demande complété et signé, conforme au formulaire harmonisé de demande de visa SCHENGEN.

- un passeport en cours de validité

- les documents indiquant l'objet du voyage

- les documents relatifs à l'hébergement

- les documents indiquant que vous disposez de moyens de subsistance personnels suffisants.

Qu'il a indiqué l'objet du voyage, ce qui a été fait dans le formulaire et corroboré par les documents ;

Qu'il a fourni les documents relatifs à l'hébergement ;

Qu'il a prouvé les moyens de subsistance suffisants ;

Qu'il a produit des éléments permettant d'attester de sa volonté de quitter le territoire, le centre de ses intérêts tant affectif que social et professionnel se trouvant au Congo ;

S'agissant du document de voyage, le requérant est arrivé en Belgique muni d'un passeport vêtu d'un visa en cours de validité ;

Qu'on ne lui reproche aucune irrégularité, ni falsification dudit document ;

Que pour que le consulat ou l'Ambassade d'un Etat membre délivre un visa au terme de l'article 24 al 1 du Code des visas, il procède par un examen sérieux des critères de l'article 21, al 4 du code des visas ;

Qu'en l'espèce, l'Ambassade de la Belgique au Congo a délivré un visa valable pour un voyage touristique;

Que dans la pratique de cette ambassade, le visa n'est pas délivré à n'importe qui et ne se fait que de manière stricte en tenant compte des conditions fixées par l'article 21, 1 précité ;

Que cet article 21 est ainsi libellé :

« 1. Lors de l'examen d'une demande de visa uniforme, le respect par le demandeur des conditions d'entrée énoncées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e), du code frontières Schengen est vérifié et une attention particulière est accordée à l'évaluation du risque d'immigration illégale ou du risque pour la sécurité des Etats membres que présenterait le demandeur ainsi qu'à sa volonté de quitter le territoire des Etats membres avant la date d'expiration du visa demandé ».

Que l'article 24, quant à lui dispose :

« 1. La période de validité du visa et la durée du séjour autorisé sont fixées sur la base de l'examen mené conformément à l'article 21 ».

Que si l'objet et les conditions de son séjour n'étaient pas clairement fixés, un tel visa ne lui aurait été jamais délivré ;

Que ce refus d'accès est simplement abusif s'il est basé sur les conditions reprises dans les décisions querellées.

Qu'en effet, la partie adverse lui reproche de ne pas maîtriser l'itinéraire des sites à visiter et de ne pas disposer de réservation d'hôtel et exige également que le requérant produise un plan urbain ;

Qu'il convient de rappeler qu'aucune disposition légale n'impose la production des documents exigés par la partie adverse quand bien même le requérant avait en sa possession un plan urbain ;

Que pour avoir accès à des centres d'attractions ou des sites touristiques, il n'est pas exigé de réserver un billet car on peut se les procurer sur place.

Que l'objet de son séjour ne saurait être autrement détaillé par un programme, lequel dépend des événements du moment, de la météo, des heures d'ouverture des sites touristiques, de la déserte par les transports publics,...

Qu'il ne peut être exigé un programme détaillé pour un tel city-trip, dont le programme peut être improvisé sans encombre et modifié au gré des envies du moment.

Que le but du séjour est totalement justifié par le souhait de visiter des endroits touristiques, ce qui ne peut empêcher le requérant de profiter de l'occasion afin de rencontrer ses proches ;

Que s'agissant de son hébergement, le requérant avait une réservation d'hôtel et surabondamment, il avait sur lui plus de 5000 € en cash.

Que par conséquent, tant l'objet que le but du séjour ressortent manifestement des informations fournies par le requérant lors de son audition à l'aéroport.

Qu'en tout état de cause, en cas de doute sur la fiabilité des informations communiquées pour justifier l'objet et les conditions du séjour envisagé, la décision doit être motivée en référence à l'article 32 §1 b) du Code visa, qui vise l'hypothèse où il existe des doutes raisonnables sur l'authenticité des documents

justificatifs présentés par le demandeur ou sur la véracité de leur contenu, sur la fiabilité des déclarations effectuées par le demandeur (...)';

Que la décision n'est pas motivée par référence à l'article 32 §1 b), alors qu'il semblerait que c'est ce qu'entendait l'administration ».

Qu'en agissant de la sorte, l'administration tend à faire une interprétation fallacieuse de l'article 32 §1 a) ii) du Code visa en ce que celui-ci exige simplement qu'une justification au séjour soit fournie, ce qui est le cas en l'espèce ;

Que la justification du séjour a été exposée et étayée à suffisance, et qu'elle est manifeste ;

Que la question qui occupe l'administration tient plutôt de doute et de suspicions à l'égard du requérant, ce qui est prévu par une autre disposition légale comme cela a été rappelé supra. Dès lors, l'administration a commis une erreur manifeste d'appréciation et la décision souffre d'un défaut de motivation pertinente : à considérer qu'il appartenait au requérant d'étayer plus avant son projet de voyage, quod non, il convient de constater que son dossier témoigne à suffisance de l'objet de son séjour ;

Que le requérant a rempli les conditions pour séjourner en Belgique ;

Qu'il a obtenu le visa et ne comprend pas pour quelle raison l'accès sur le territoire Schengen lui a été refusé et voit en cette décision un excès de pouvoir de la partie adverse ;

Que de plus, l'ambassade belge avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa ;

Qu'en effet, les règlements ainsi que les dispositions communautaires pertinentes ne prévoient nullement cette condition ;

Que manifestement, l'office des étrangers rajoute à la loi en créant des conditions nouvelles ;

Qu'ainsi comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, le requérant a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce chef avoir accès au territoire ;

Qu'il s'agit in specie d'une condition supplémentaire rajoutée par la partie adverse d'autant plus que le requérant a justifié l'objet et les conditions de son séjour, et qu'il n'est pas signalé aux fins de non-admission, d'autres conditions supplémentaires devraient être précisées au requérant avant qu'il ne voyage ;

Que lui imposer ces conditions à l'arrivée est une violation du principe de bonne administration et par ricochet excès de pouvoir ;

Qu'il y a incontestablement fausse motivation. Le conseil devra annuler la décision querellée pour ce chef ;

Que dans un cas similaire le conseil de céans a procédé à l'annulation de la décision querellée (CCE, arrêt n° 161 882 du 11 février 2016).

Attendu qu'au regard de ce qui précède, il convient de dire que les faits tels que soutenus par le requérant sont avérés, d'autant plus que l'ambassade de la Belgique au Congo s'est basé sur ces éléments pour pouvoir octroyer le visa ;

Que la partie adverse aurait dû se référer à la demande introduite par le requérant dans son pays d'origine pour vérifier si toutes les conditions étaient remplies ;

Qu'il y a une présomption dans le chef du requérant d'autant plus que le visa lui a été accordé ;

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique ;

Que l'administration doit à avoir connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision ;

Que tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci même en violation de la loi ;

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui sont présentés par le requérant relèvent manifestement de la mauvaise foi, aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait ;

Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte les documents fournis par le requérant en ne les appréciant pas à leur juste valeur, alors que ceux-ci sont susceptibles de modifier sa situation ;

Qu'en agissant ainsi, l'administration a violé le principe de bonne administration et a commis par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir ;

Qu'il résulte de ce qui précède que les décisions querellées reposent sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale ;

Qu'en toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ; »

2.3.2.2. Vooraf wenst de Raad te verduidelijken dat artikel 5 van de (oude) Schengengrenscore niet langer bestaat en ondertussen werd vervangen door artikel 6 van de Verordening 2016/399/EU van het

Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen. Artikel 3 van onze vreemdelingenwet vormt de omzetting van deze bepaling.

2.3.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3.2.4. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

De beslissing tot intrekking van het visum vindt op haar beurt haar juridische grondslag in artikel 34.2 van de Visumcode. Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

2.3.2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 oktober 2019 te Zaventem toekwam vanuit Kinshasa met een Congolees paspoort voorzien van een door België afgeleverd visum type C (multi-entry) voor toeristische doeleinden met een duur van 90 dagen en dat zijn terugreis voorzien is op 8 december 2019.

2.3.2.6. Verzoeker wijst er in zijn middel op dat hij bij zijn binnenkomst in het bezit was van een paspoort voorzien van een geldig visum waardoor hij had voldaan aan de binnenkomstvoorwaarden uit artikel 2, 2° van de vreemdelingenwet, dat hij in zijn middel citeert. Verzoeker haalt ook aan dat hij ter gelegenheid van zijn visumaanvraag een volledig gestoffeerd dossier had neergelegd, dat conform de bepalingen uit de Visumcode werd onderzocht en dat hem geen enkele vervalsing of onregelmatigheid kan worden verweten, waardoor hem ten onrechte de toegang tot het grondgebied zou zijn onzegd.

2.3.2.7. Conform artikel 30 van de Visumcode stipt de Raad evenwel samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat aan het bezit van een eenvormig visum geen recht op binnenkomst kan worden ontleend. Artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, derde lid van de vreemdelingenwet, dat specifiek gaat over het geval van de weigering van toegang aan een vreemdeling, sluit niet uit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110 745).

Zelfs al is de verzoekende partij in het bezit van een rechtsgeldig visum, dan nog beschikt de verwerende partij dienaangaande over een appreciatiebevoegdheid (cf. RvS 3 juli 2005, nr. 147.219). Er kan dus niet worden gesteld dat verzoeker louter op basis van zijn visum het recht zou hebben om zonder meer toegang te krijgen tot het Belgisch grondgebied. In geval van twijfel kan worden verlangd dat de vreemdeling het doel en de omstandigheden van zijn verblijf verrechtvaardigt (cf. Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, *Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 364/1, p. 12).

Er mag dus redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij bij zijn aankomst op 8 oktober 2019 te Zaventem duidelijk de verblijfsomstandigheden en de activiteiten kan schetsen gedurende zijn verblijf in België tot 8 december 2019 (datum afreis).

2.3.2.8. Blijkens het administratief dossier werd gelegenheid van zijn interpellatie door de grenspolitie werd het volgende vastgesteld:

“• *Betrokkene past zijn reismotief aan in functie van de vragen.*

Tijdens de controle in eerste lijn verklaart hij eerst dat hij voor toerisme komt. Wanneer hij gevraagd wordt om dit toe te lichten verklaart hij vervolgens dat hij zijn dochters komt bezoeken in Parijs. Wanneer er gevraagd wordt naar een uitnodiging van zijn dochters verklaart hij dat hij komt voor een doktersbezoek in België. Hij overhandigt een blauwe map met daarin een medisch dossier van 2016 (Dokter M.(...) D.(...) K.(...)) en een curriculum vitae. Er wordt gevraagd naar waar betrokkene zal logeren en hij antwoordt hierop dat hij een hotelreservatie heeft die in zijn ruimbagage zit. Hij kan geen toelichting geven over de naam en plaats van het hotel.

• *Tijdens de controle in tweede lijn verklaart betrokkene dat hij zijn twee dochters in Parijs gaat bezoeken en op 08/10 zal hij terugkomen naar Antwerpen voor een operatie bij dokter D.(...) K.(...). Wanneer er gevraagd wordt naar een doktersafspraken overhandigt hij de blauwe map met zijn medisch dossier van 2016. Hij kan ons geen doktersafspraken overhandigen op datum van 10/10. Hij verklaart dat ze in zijn ruimbagage zit. Wanneer er gevraagd wordt hoe lang hij respectievelijk in Frankrijk en België zal verblijven kan hij geen duidelijk overzicht geven. Hij herhaalt dat al zijn papieren in zijn bagage zitten. We stellen hem de vraag of hij een hotelreservatie heeft en zo ja welk in hotel, waar en voor welke periode. Hij verklaart vervolgens dat hij bij zijn broer S.(...) J.(...) B.(...) gaat verblijven in Charleroi. Wij vragen naar de uitnodigingen van zijn dochters en van zijn broer. Hij verklaart vervolgens weer dat hij een hotelreservatie heeft. Wederom kan of wil hij niet zeggen voor welk hotel en in welke plaats hij een reservatie heeft.*

• *Hij verklaart eerst als toerist te komen, maar kan dit op geen enkele manier duiden. Hij verklaart vervolgens naar zijn dochters te gaan in Parijs. Hij kan geen uitnodigingen van familieleden overhandigen. Vervolgens verklaart hij naar de dokter te komen in België. Hij kan geen doktersafspraken overhandigen. Hij zou een afspraak hebben op 10/10 voor een oogoperatie ogen bij dokter De Keyser in Antwerpen. Alle documenten zouden in zijn ruimbagage zitten die werd ingecheckt met eindbestemming Parijs. Betrokkene weigert steeds antwoord te geven op hoeveel tijd hij op welke plaats zal verblijven: we komen dus niet te weten of hij op hotel zal verblijven, hoeveel dagen hij bij zijn dochters in Frankrijk zal verblijven en hoeveel tijd hij bij zijn 'BROER' S.(...) J.(...) B.(...) in Charleroi zal verblijven. S.(...) J.(...) B.(...) kan niet worden teruggevonden in het rijksregister op basis van de gegevens die B.(...) ons verstrekt.*

• *De ruimbagage wordt afgehaald en blijkt enkel uit een frigobox met voeding en pruiken te bestaan.*

• *Betrokkene reist op basis van een visum dat werd afgeleverd door de Belgische vertegenwoordiging voor toerisme. Betrokkene heeft echter een ticket Kinshasa – Brussel – Parijs op 08/10 en Parijs – Brussel – Kinshasa op 08/12/2019. Hij heeft geen andere transportbewijzen bij zich die kunnen aantonen dat zijn verblijf zich hoofdzakelijk in België zal voltrekken.*

• *Om 08.45 uur belt de genaamde S.(...) M.(...) J.(...)-B.(...) ons op. Hij wordt in het RRN geïdentificeerd op basis van zijn rijksregisternummer. Hij verklaart dat zijn NEEF naar België komt en een afspraak heeft bij dokter D.(...) K.(...) in Antwerpen. Hij zal gedurende 2 maanden bij hem verblijven.*

(...)”

3.3.2.9. Verzoeker is van oordeel dat geen enkele bepaling hem verplicht om een toeristisch plan of een hotelreservatie, noch tickets voor bezienswaardigheden voor te leggen. Nochtans schrijft het hierboven weergegeven artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voor dat de vreemdeling kan worden teruggedreven indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf.

2.3.2.10. Verzoekers bewering in zijn middel dat hij wel degelijk in het bezit was van een hotelreservatie vindt geen steun in het administratief dossier.

Ondanks de bewering in zijn middel dat het doel van zijn reis duidelijk zou blijken uit zijn verklaringen tijdens het gehoor, dient te worden aangestipt dat verzoeker tijdens zijn interpellatie door de grenspolitie op 8 oktober 2019, waarvan het verslag hierboven wordt weergegeven, aanvankelijk verklaarde dat hij om toeristische redenen naar België was afgereisd, vervolgens dat het om een familiebezoek bij zijn dochters in Frankrijk ging en tenslotte dat er medische redenen waren.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn middel voorhoudt dat de beslissing tot weigering van toegang gestoeld zou moeten zijn op de weigeringsgrond uit artikel 32.1, b) van de Visumcode. In die optiek is de verwijzing van verzoeker naar een Franstalig arrest van de Raad (RvV 11 februari 2016, nr. 161 882), waarbij een beslissing tot weigering van een visum werd vernietigd, weinig dienstig. De redenen om een visum te weigeren staan immers los van de vaststelling dat de betrokkene, aan wie een visum werd toegekend, bij machte moet zijn om op het ogenblik van zijn binnenkomst in het Schengengebied een duidelijk beeld te schetsen van het doel en de omstandigheden van zijn verblijf, hetgeen bij verzoeker geenszins het geval was.

Het betoog van verzoeker dat de beslissing zou berusten op een kennelijke beoordelingsfout omdat van hem werd verlangd dat hij zijn reisplannen zou staven, dat dit een bevoegdheidsoverschrijding zou uitmaken in hoofde van de gemachtigde van de minister en dat er voorwaarden aan de wet zou worden toegevoegd, gaat uit van een onjuiste interpretatie van de toepasselijke bepalingen. Het weze herhaald dat het feit dat de visumaanvraag van verzoeker aanleiding gaf tot de toekenning ervan niet inhoudt dat hij niet langer duidelijkheid zou moeten kunnen verschaffen over de activiteiten die hij zou ontplooiën gedurende zijn verblijf tot 8 december 2019.

Verzoeker beticht de verwerende partij van kwade trouw en stelt dat niet met alle elementen rekening zou zijn gehouden, maar hij brengt geen concrete voorbeelden aan waaruit dit zou blijken.

2.3.2.11. Er werd geen schending aangetoond van de aangevoerde artikelen van de Visumcode noch van artikel 3 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoeker het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable.

Que la partie requérante doit invoquer des éléments qui démontrent, d'une part, la gravité du préjudice qu'elle subit ou risque de subir, ce qui signifie concrètement qu'elle doit donner des indications concernant la nature et l'ampleur du préjudice prévu, et qui démontrent, d'autre part, le caractère difficilement réparable du préjudice ;

Qu'il convient néanmoins de remarquer qu'un exposé sommaire peut être considéré comme conforme aux dispositions de l'article 39/82, § 2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 32, 2°, du RP CCE, si le préjudice grave difficilement réparable est évident, c'est-à-dire lorsqu'aucune personne raisonnable ne peut le contester, et donc également lorsque la partie défenderesse, dont les dispositions légales et réglementaires susmentionnées visent à préserver le droit à la contradiction, comprend immédiatement de quel préjudice il s'agit et peut, à cet égard, répondre à l'exposé de la partie requérante (cf. CE 1er décembre 1992, n° 41.247) ;

Attendu que la décision attaquée cause au requérant un préjudice grave et difficilement réparable puisque ne prenant pas en considération les documents qu'il a présenté à son arrivée à l'aéroport de Zaventem, à savoir, son passeport muni d'un visa et des moyens de subsistance suffisants ;

Qu'obliger le requérant à rentrer dans son pays d'origine alors qu'il est en possession d'un visa valable et l'empêcher de passer ses vacances alors qu'il a mis beaucoup d'énergie et de temps dans la préparation de son séjour en Belgique, planifié sa période des vacances et engagé beaucoup des dépenses notamment pour les billets d'avion, les frais d'assurance maladie, les démarches administratives constituent un préjudice grave difficilement réparable invoqué ;

Qu'il y résultera également un préjudice morale, une période de vacances s'avérant d'un grand intérêt pour la santé après un long moment de travail ;

Que les conditions de refoulement sont connus de tous et engendreraient à coup sur, un traumatisme morale ;

Qu'il s'agit des préjudices graves et difficilement réparables ;

Qu'il convient également de rappeler que pour satisfaire au prescrit de l'article 39/82 §2 de la loi du 12 décembre 1980, le requérant ne doit pas prouver un préjudice grave mais exposer les raisons pour lesquelles l'exécution immédiate de l'acte attaqué risque de lui causer un préjudice grave et difficilement réparable ;

Qu'il résulte de cet exposé que le préjudice grave difficilement réparable est lié au sérieux du moyen tel qu'il vient d'y être répondu ci-avant. Il s'ensuit que les préjudices allégués sont, dans les circonstances de l'espèce qui sont celles de l'extrême urgence, suffisamment consistantes et plausibles. Il est dès lors satisfait à la troisième condition cumulative (En ce sens, RvV, Arrest, nr.126 129 van 23 juni 2014 in de zaak RvV 154 689 /III)”

2.4.2.2. Aangezien er *in casu* geen sprake is van een evident nadeel, dient de vordering tot schorsing bij uitstek een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.4.2.3. Verzoeker stelt dat de beslissing hem belet zijn vakantie door te brengen terwijl hij veel tijd, energie en geld heeft gestoken in de voorbereiding ervan. De Raad merkt evenwel op dat het

economische en financiële nadeel een louter pecuniair nadeel vormt, dat in principe steeds herstelbaar is (RvS 11 april 2001, nr. 94.695).

2.4.2.4. Het morele nadeel dat verzoeker zou lijden omwille van de terugdrijving, kan bezwaarlijk beschouwd worden als het rechtens vereiste moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zeker aangezien kan getwijfeld worden of het werkelijk zijn bedoeling was om louter als toerist België te bezoeken (RvS 19 december 2003 nr. 126.668). De Raad merkt op dat het nadeel in geen geval moeilijk te herstellen is, aangezien het verzoeker vrijstaat een nieuw visum met het oog op toerisme aan te vragen indien hij werkelijk de bedoeling zou hebben een toeristisch bezoek aan de bezienswaardigheden in België te combineren met een bezoek aan zijn familie in Frankrijk of in België.

2.4.2.5. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk werd gemaakt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

F. TAMBORIJN